

[Statsministeren.]

i Udvalget, og at forkaste det Forslag, som indeholder det modsatte af det, hvorom Forhandlingerne i sin Tid begyndte. Hvis der er Anledning til yderligere at fordybe sig i Enkeltheder i det foreliggende, vil jeg overlade til mine Kolleger, som har disse Sager under sig, at beskæftige sig dermed.

Indenrigsministeren (Dahlgaard): I Tilslutning til de Udtalelser, den højtærede Statsminister nu fremsatte angaaende det, der er Kærnen i den Overenskomst, der foreligger mellem Venstre og Det konservative Folkeparti, skal jeg tillade mig om selve de stillede Ændringsforslag at sige, at i dem er alt, hvad der i det oprindelige Forslag tog Sigte paa at naa et lavere Renteniveau, strøget. Det gælder med Hensyn til den Bestemmelse, der gaar ud paa Rentelovens Ophævelse, det gælder Støtten til at holde 4 pCt. Obligationer oppe, bl. a. ved offentlige Midlers Anbringelse i saadanne, det gælder Bestemmelserne om Landhypotekforeningerne, det gælder med Hensyn til at skabe en vis Bremse paa Kreditforeningernes Laangivning, hvor ikke produktive Formaal gør en saadan Laangivning nødvendig. Hermed er der — det kan der ikke være Tvivl om — brudt med de Krav, som støttedes af det samlede Landbrug, og som tog deres Udgangspunkt den Dag, da det ærede Medlem, som er Ordfører her i Aften, sammen med de danske Husmandsforeningers Formand rejste Kravet om en Indlaansrente paa højst $2\frac{1}{2}$ og 3 pCt. Men jeg ønsker — det er for saa vidt vigtigere i den øjeblikkelige Situation — at gøre opmærksom paa, at dermed er ogsaa brudt med det Standpunkt, der blev indtaget af Venstre saa sent som under Behandlingen i Folketinget af det foreliggende Lovforslag, idet Venstre dengang stemte for at forlænge Renteloven til December Termin i Aar med en ganske bestemt Begrundelse, som blev udtrykt saadan: Vi i Venstre vil give Konverteringsmulighederne endnu en fair Chance, vi vil se Tiden an i disse 3 Fjerdingaar til December Termin, idet man ikke kan regne med, at man ved, hvor Pengemarkedet under de nuværende Forhold vil falde til Ro, saa længe disse Spørgsmaal behandles i Rigsdagen, saaledes som det er sket gennem de sidste Aar. Og ganske det samme Synspunkt gav den ærede Ordfører

Udtryk for ved første Behandling her i Tinget. Jeg kan ikke lade være med i Tilslutning hertil at sige, at der er intet sket af saa uforsvarlig Karakter med Hensyn til Rentepolitik her i Landet som dette, at Rigsdagen, hver Gang disse Forhold har været til Behandling, har trukket det ud, sejgpint det Maaned efter Maaned, halve Aar efter halve Aar, netop paa dette saarebare Omraade, som kræver hurtig Handling. Jeg vil sige i Anledning af den ærede konservative Ordførers Udtalelser her i Aften om Regeringens forgæves Forsøg med Hensyn til Konverteringen, at der er ikke forgæves Forsøg fra Regeringens Side, men der er forgæves Forsøg i Kraft af Rigsdagens Forhandling om disse Sager. Det er, hvad Historien engang vil sige om den Ting, at Forsøget paa en fast Rentepolitik i disse Aar ikke kunde bære den Mishandling, som det forskellige Flertal i de to Ting har fremkaldt.

Vi ser da det Særsyn, at midt i de Forhandlinger, som Venstre og Regeringen har ført for at tilvejebringe en vis Lempelse i Ydelserne for dem, der ikke har faaet konverteret og ikke har faaet Rentelettelse, i Kraft af at de havde Sparekasselaan, midt i de Forhandlinger springer Venstre pludselig over i en Politik, der med Sikkerhed fører til, at Renten for alle de Laantagere i Landbruget, som har faaet Rentelettelse, nu skal sættes op. Det er vist ikke til at undres over, at et Blad, „Østsjællands Folkeblad“, i den Anledning skrev, da det rygtedes, at man fra Venstres Side kunde tænke sig noget saadant, at hvis virkelig Venstre forpligter sig til at lade Rentesaenkningens lov endelig bortfalde den 15. Juli og altsaa fra samme Tid forhøje Udlaansrenten, hvis Christmas Møller kan faa Held til at faa Venstre paa den Limpind, maa man sige, at han har gjort et lille Mesterstykke af politisk Taktik. Jeg vil hertil gerne føje: tro endelig ikke, at Virkningerne af det, der her foregaar, standser med, at Landbrugets Laantagere maa betale højere Rente i den kommende Tid! Nej, man maa se i Øjnene, at Virkningerne af dette breder sig overalt paa Pengemarkedet, man maa regne med, at denne Politik nu vil tvinge til, at $4\frac{1}{2}$ pCt. Kreditforeningsserierne maa aabnes igen herhjemme, og den ærede Ordfører har jo allerede i de sidste to Dage set